

HỒI 235

Người Gian Ta Trá

Từ Tử Lăng giả dạng làm Nhạc Sơn, chấp tay sau lưng, nghênh ngang đi trên con đường dẫn lên núi.

Con đường hẹp bỗng nhiên mở rộng, dưới ánh chiều tà, một dòng suối quanh co lượn vòng giữa rừng cây rậm rạp, đẹp nhất là ba cây cầu gỗ vừa nhỏ nhắn lại tạo hình khác nhau bắc ngang dòng suối giữa rừng, điểm xuyên cho nhau, hình thành một không gian hình tam giác do ba cây cầu hợp thành, vây lấy con đường nhỏ duy nhất xuyên qua rừng đến ngôi tự miếu trên núi.

Từ Tử Lăng hiện giờ ít nhất cũng có thể coi là một nửa chuyên gia kiến trúc, trong lòng thâm tán thưởng, biết nơi đây ắt hẳn phải do cao thủ trong nghề thiết kế nên.

Gã sớm đã quên hết những nguy hiểm trùng trùng trước mắt, mang theo tâm trạng thoải mái của người đi lang thang ngắm cảnh, chậm rãi thả bộ bước lên cây cầu nhỏ tiến vào bên trong.

Sơn lộ đột nhiên rẽ ngoặt, phía trước bất ngờ xuất hiện một căn tiểu đình xây ngay bên bờ vực, đối diện là không gian rộng rãi tường chùng như vô tận và cảnh tượng hùng vĩ khi mặt trời xuống núi, khiến cho cõi lòng của con người cơ hồ như được mở rộng đến bao la, cùng tồn tại song song với vũ trụ mà không hề mâu thuẫn.

Thay đổi quá bất ngờ, khiến Từ Tử Lăng cũng phải ngây người, đứng yên lặng trong đình hồi lâu mới ổn định được tâm tình, tiếp tục lên núi.

Sơn lộ càng lúc càng dẫn sâu vào trong núi, xuyên qua một trảng rừng lớn, sau đó là một cầu thang đá hơn trăm bậc, dẫn thẳng đến cổng ngôi miếu.

Tòa cổ miếu vô danh này, được xây trên triền dốc, dựa lưng vào núi, thạch cấp hầu như đã bị hủy hoại, cỏ dại mọc đầy, rõ ràng là đã bị bỏ hoang về một thời gian dài, không khí u ám tĩnh lặng của buổi chạng vạng tối dường như có thêm mấy phần âm u lạnh lẽo.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi chân khí, nhắc chân bước lên thạch cấp.

Sự xuất hiện của bốn kẻ hung nhân tà môn này, khiến gã cảm nhận được một cách sâu sắc hàm ý của câu nói nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu tiên, đồng thời cũng cho gã một cảm giác hoàn toàn mới mẻ.

Sau này nếu có thể được chu du thiên hạ, mở rộng kiến thức, gặp được các kỳ nhân dị sẽ chắc hẳn sẽ có rất nhiều chuyện mới lạ và hứng thú, khiến cho cuộc sống của gã càng thêm đa dạng.

Nếu không phải gã cố tình chọn nơi hoang vu hẻo lánh để đi, lần này cũng không gặp phải kỳ ngộ đầy kích thích như thế này.

Gã không lo lắng lắm cho Thạch Thanh Tuyền, bởi nàng đã dám dùng tiếng tiêu dẫn dụ bốn tên hung nhân này tới, tự nhiên cũng phải có vài phần chắc chắn có thể đối phó với chúng, bằng không chỉ cần lọt vào tay bất cứ tên nào, nàng cũng chỉ có một kết cục sống không bằng chết mà thôi.

Thạch cấp dưới chân đã đến bậc cuối cùng, bên trong ngôi miếu trước mặt Từ Tử Lăng là một màn tối đen, bên trong thoang thoảng một mùi ẩm mốc của nơi đã bỏ hoang lâu ngày.

Từ Tử Lăng không chút do dự, bước qua bậc cửa, đi thẳng vào trong.

Ánh đèn bất ngờ vụt sáng.

Từ Tử Lăng định thần nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử tóc xõa ngang hông, đang đứng quay lưng lại với gã, đốt ngọn đèn dầu đặt trên bàn thờ bồ tát lên.

Tượng phật đã bị hủy hoại khá nhiều, bụi đóng thành từng lớp dày, mạng nhện chằng khắp nơi, không khí tiêu điều thê lương và u ám.

Từ Tử Lăng đảo mắt một vòng, đang ngạc nhiên không hiểu bọn Vu Ô Quyển đã đi đâu thì giọng nói ngọt ngào thanh thót của Thạch Thanh Tuyền đã vang lên bên tai: "Dám hỏi tiền bối là cao nhân phương nào?".

Từ Tử Lăng thấy nàng vẫn quay tấm lưng ngọc về phía mình, liền cười nhạt đáp lại: "Cô nương quay người lại không phải là sẽ biết lão phu là ai hay sao?".

Thạch Thanh Tuyền dịu dàng nói: "Võ công của tiền bối tuy cao minh, nhưng không phải là người mà tiểu nữ đang đợi. Nếu chỉ là khách ngẫu nhiên qua đường, nghe tiếng tiêu mà tìm tới đây, vậy thì vẫn bối xin có lời khuyên, mong tiền bối lập tức rời khỏi đây, bằng không người cũng sẽ bị cuốn vào vòng ân oán giang hồ chẳng hề có ý nghĩa này đó".

Từ Tử Lăng cười gằn: “Ta xưa nay không tin tà, muốn đứng bên xem thử. Cô nương không cần để ý tới lão phu làm gì”.

Nói đoạn liền bước tới một góc cạnh cửa, dựa lưng ngồi xuống.

Thạch Thanh Tuyền vẫn quay lưng ra cửa, đôi mắt chăm chăm nhìn ngọn lửa đang nhảy múa, nửa phần thân trên như hòa vào trong ánh lửa, làm cho mái tóc mềm mại như mây và đôi bờ vai xinh đẹp của nàng thêm nổi bật.

Chỉ riêng bóng lưng xinh đẹp ấy, đã khiến người ta cảm thấy nàng thần bí cao thâm, đẹp một cách xuất trần thoát tục.

Nàng thủy chung vẫn không quay người lại, tiếng thở nhẹ nhàng như tơ, dường như đã không còn hứng thú để ý đến Từ Tử Lăng nữa.

Vàng tịch dương cuối cùng đã tắt hẳn trên thảo nguyên đằng xa, ngọn đèn trên phật đài trở thành điểm sáng duy nhất trong bóng đêm, khiến cho Thạch Thanh Tuyền càng trở nên cao ngạo siêu nhiên, không thể ước đoán.

Tiếng ve kêu, tiếng côn trùng ri ri tràn ngập khắp không gian, vừa thực tế lại vừa hư ảo, trong sự hỗn loạn lại ẩn hàm một tiết tấu gì đó mà không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả, khiến cho đêm đen trong hoang miếu tĩnh lặng trở nên tràn đầy sinh cơ.

Chợt có tiếng động lạ vang lên bên ngoài.

Thoạt nghe thì như tiếng hài nhi khóc dầm khóc dề, kể đó lại biến thành tiếng nữ tử thảm thiết kêu la. Với tu dưỡng của Từ Tử Lăng, lại biết rõ là có người đang ngưng thần tác quái, vậy mà cũng phải thẫn kinh hãi, tóc gáy dựng ngược cả lên, không khỏi nhớ đến tà công dùng ma âm để mê hoặc địch nhân của Chúc Ngọc Nghiên.

Thạch Thanh Tuyền thì dường như không hề nghe thấy dị âm, vẫn giữ tư thái bình tĩnh thanh tao như vậy.

Từ Tử Lăng vốn không hiểu tại sao mình không nhìn rõ dung nhan của nàng, vậy mà vẫn cảm nhận được tâm trạng tình cảm của một cách hết sức rõ ràng, sau khi suy nghĩ và phản tỉnh, cuối cùng gã cũng ngộ ra rằng thì ra mình đã từ những động tĩnh hết sức vi diệu của bờ lưng thanh mảnh của Thạch Thanh Tuyền, mà hiểu được nội tâm của nàng, bao gồm cả những phản ứng của huyết mạch và cơ thịt bên dưới lớp y phục mà người thường không thể nào cảm nhận được.

Đối với khả năng này của mình, Từ Tử Lăng cũng phải lấy làm kinh ngạc. Đây đích thực là một sự tiến bộ kinh hồn mà nằm mộng gã cũng không thể ngờ được.

Ma âm bên ngoài đột nhiên biến hóa, từ thoát tiến thoát hậu, phiêu hốt vô định, trở thành tập trung trên khoảng rộng bên ngoài ngôi miếu hoang, hơn nữa càng lúc càng khó nghe, như tiếng quỷ khốc thần hiệu, nếu người nào có định lực kém, không bị kinh sợ đến run lên cầm cập mới là chuyện lạ. Đó là cảm giác giống như đột nhiên rơi xuống Tu La địa phủ, ngàn vạn oan hồn tử quỷ đang kêu gào đòi mạng, mị ảnh trùng trùng, sát khí bao trùm cả không gian tăm tối.

“Tử Lăng”

Một tiếng thét lạnh lạnh vang lên trong tai Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng giật mình kinh hãi, thầm nhủ đây không phải là tiếng gọi của Tổ Tổ hay sao? Trong lòng cả kinh, biết suýt nữa đã bị ma âm xâm nhập tâm thần, vội vàng bài trừ tạp niệm, thủ tâm như nhất.

Thạch Thanh Tuyền khẽ thở dài u uất, không biết từ lúc nào đã lấy ra một ống trúc tiêu, đưa lên miệng, nhưng không thổi ra bất cứ thanh âm nào.

Từ Tử Lăng đang cảm thấy kỳ quặc thì chợt nghe một thanh âm thanh mảnh dường như đang chậm chậm vang lên bên ngoài xa, sau đó giữ nguyên khoảng cách xa vời không thể tiếp xúc đó, mang đầy sinh cơ và sức sống, bất luận là ma âm kia có biến hóa đáng sợ thế nào, chói tai ác liệt thế nào, có thể nhấn chìm bất cứ người nào trong những cơn sóng kinh người, nhưng tiếng tiêu mà Thạch Thanh Tuyền thổi lên, lại giống như một con thuyền nhỏ vĩnh viễn không thể chìm, có lúc tuy bị những cơn sóng cuộn cuộn làm cho lao đao lão đảo, nhưng cuối cùng vẫn có thể an nhiên tự tại tiếp tục lướt đi.

Trong lòng Từ Tử Lăng cũng dậy lên muôn ngàn cơn sóng, vì lần đầu tiên gã được tận mắt chứng kiến tuyệt kỹ siêu phàm dùng âm phá âm, những điều được lợi quả thực không thể nói hết.

Cuối cùng gã đã nắm được một khả năng có thể đối kháng lại với ma âm của Chúc Ngọc Nghiên.

Điều này đối với trận chiến với Âm Quý Phái của gã với Khấu Trọng, có tính quyết định rất lớn.

Thêm một lần nữa, gã lại hoàn toàn chìm vào tiếng tiêu mê hồn của Thạch Thanh Tuyền.

Từ trong âm vận của nàng, gã cảm nhận được Thạch Thanh Tuyền là một thực nữ chân chính, âm vận tuy có vẻ bình phàm vô dị, song lại mê đắm lòng người, dịu dàng ve vuốt, xoa dịu nỗi đau khổ trong sâu thẳm nơi nội tâm của mỗi một người, không hề bị giới hạn bởi thời gian, không gian và tình cảm.

Mỗi một tiếng nhạc, đều như ẩn chứa một sức mạnh kỳ dị làm người ta phải chìm đắm vào đó, không thể kháng nghị, càng không thể đứng ngoài bàng quan.

Từ Tử Lăng hoàn toàn chìm đắm vào tiếng tiêu, đến nỗi quên hẳn tiết tấu, chương cú mà âm vận tổ thành, mà chỉ chú ý đến những chấn động mà trúc quản phát ra.

Đây là một cảm giác kỳ dị mà xưa nay gã chưa từng có.

Tiếng tiêu càng lúc càng linh động, càng gấp gáp, phảng phất như muốn một mạch dẫn người ta chạy một vạn tám ngàn dặm vậy, âm sắc huyền ảo thiên biến, đan xen chằng chịt, âm vận càng không ngừng mở rộng, tràn đầy một sức cảm hóa kỳ lạ.

Tiếng quỷ ma gào thét không ngừng sút giảm, nhỏ dần nhỏ dần rồi tiêu biến trong không gian vô tận, cuối cùng chỉ còn lại tiếng tiêu ôn nhu êm ái tràn ngập khắp đất trời.

Tiếng tiêu đột nhiên ngưng lại.

Thạch Thanh Tuyền nhạt giọng nói: "Quý khách đã tới nơi, sao không vào miếu tương kiến, nữ nhi của Thạch Chi Hiền và Bích Tú Tâm là Thạch Thanh Tuyền ở đây cung hầu pháp giá của bốn vị quang lâm!".

Tiếng gió nổi lên.

Ngọn đèn trên bàn đột nhiên tắt phụt.

Kế đó là một tiếng hú sắc lạnh và tiếng kinh phong chạm nhau vang lên liên tiếp như sấm nổ giữa trời.

Sau đó tất cả âm thanh đều đột nhiên biết mất, cũng bất ngờ như lúc nó xuất hiện vậy.

Ánh đèn lại sáng lên.

Thạch Thanh Tuyền vẫn quay mặt vào tượng phật, ánh mắt dừng lại trên điểm sáng duy nhất trong đại điện, ánh sáng mờ lung huyền ảo như hòa nhập với thân thể nàng, tạo thành một chỉnh thể không thể tách rời.

Bên cạnh cửa là Mị Nương Tử Kim Hoàn Chân, lúc này đầu tóc y thị đã rũ rượi, sắc mặt trắng bệch, rõ ràng là vừa rồi khi giao thủ đã chịu thiệt thòi không nhỏ.

Thạch Thanh Tuyền dịu dàng nói: “Vừa rồi Kim tông chủ bị tiếng tiêu đả thương mà vẫn sinh cường xuất thủ, quả thực là đã hơi không tự lượng sức rồi đó! Đi đi! Giờ vẫn chưa muộn đâu!”.

Kim Hoàn Chân kinh hãi liếc nhìn Từ Tử Lăng đang ngồi trong góc, cao giọng hỏi: “Y là ai?”.

Thạch Thanh Tuyền điềm đạm đáp: “Ta làm sao biết được?”.

Vu Ô Quyền cất giọng nói the thé khiến người ta nghe rồi là khó chịu, cả đời cũng không tài nào quên nổi của tên y, chậm rãi nói với từ bên ngoài vào: “Ta còn tưởng a đầu người đã được hết chân truyền của Bích Tố Tâm, hơn nữa lại thông minh tuyệt đỉnh, thì ra chỉ là một con nha đầu ngu xuẩn, không biết trên đời này còn có đạo lý nhất tướng công thành vạn cốt khô, dâm phụ này chẳng qua chỉ là kẻ được phái ra để thăm dò thực lực của người mà thôi, hiện giờ người có bao nhiêu phân lượng, ta đây đều đã nắm rõ hết cả rồi”.

Từ Tử Lăng nghe mà trợn mắt ngây người, không phải là giả kỳ quái vì thiên hạ còn có loại người bạc bẽo giống như Vu Ô Quyền, mà là không hiểu tại sao Kim Hoàn Chân bị người ta làm nhục như vậy, mà vẫn cam tâm tình nguyện.

Một kẻ muốn đánh, một kẻ muốn ăn đòn.

Thạch Thanh Tuyền vẫn thần định khí nhàn, ung dung nói: “Thật không ngờ Đảo Hành Nghịch Thiên Vu Ô Quyền hai mươi năm trước được liệt danh vào Tà Môn Thập Bát Đại Cao Thủ lại là kẻ nhất gan và thiện cận đến thế, chỉ được cái mồm mép là nhanh, vậy mà không dám đường đường nhập thất, có phải người e sợ vị tiền bối ngẫu nhiên qua đường này hay không?”.

Từ Tử Lăng càng lúc càng cảm thấy mơ hồ, không hiểu là Thạch Thanh Tuyền muốn mình thoát khỏi chuyện này hay cố ý kéo mình vào vòng xoáy phân tranh nữa.

Kim Hoàn Chân phát ra một tràng cười khúc khích như chuông bạc chạm nhau: “Vu lão đại, yên tâm đi! Vị lão tiền bối này tuyệt đối không phải Thiên Dao Tổng Khuyết, có điều người đừng hòng muốn ta xuất thủ thăm dò nữa nhé!”.

Thanh âm của Vu Ô Quyền đột nhiên vang lên trên mái nhà: “Tại sao người không chịu?”.

Kim Hoàn Chân nhún vai: “Lão nương sợ mà! Nếu hai kẻ ấy hợp công một mình lão nương, ngươi lại thấy chết không cứu, lúc ấy không phải tự ta tìm vào chỗ chết hay sao. Lão nương đâu có ngu mà làm chuyện đó vì ngươi chứ?”.

Từ Tử Lăng lúc này mới biết có cả Thiên Dao Tổng Khuyết can dự vào chuyện này, chẳng trách một kẻ có ma công lợi hại như Vu Ô Quyền cũng phải sợ đầu sợ đuôi như thế.

“Ầm ầm!”.

Mái ngói hiện ra một lỗ thủng lớn, gạch, gỗ rơi xuống rào rào, Vu Ô Quyền cũng từ trên trời nhảy xuống, hạ thân xuống giữa Kim Hoàn Chân và Thạch Thanh Tuyền, đôi mắt ung sáng rực lên nhìn chăm chăm vào Từ Tử Lăng đầy vẻ thù địch.

Từ Tử Lăng thầm nhủ đã đến lúc rồi, đứng vào sát na mà hai chân đối phương chạm đất, gã liền đứng phắt dậy, cũng nhìn thẳng vào ánh mắt của Vu Ô Quyền, không hề khoan nhượng, đồng thời cất giọng khàn khàn nói: “Vu tiểu quý ngươi cuối cùng cũng chịu hiện thân rồi đấy hả?”.

Vu Ô Quyền hiển nhiên không biết Nhạc Sơn là ai, chăm chú nhìn gã hồi lâu, cuối cùng liền chau mày nói: “Lão đầu tử nhà ngươi khẩu khí cũng lớn thật, có giỏi thì báo danh ra đây, để ta xem ngươi có tư cách gọi ta là tiểu quý hay không?”.

Từ Tử Lăng lấy làm dở khóc dở cười, loại tông sư một phái giống như Vu Ô Quyền này quả thật là thế gian hiếm gặp, nhưng đồng thời gã cũng có thể nhận ra tính cách vô sỉ bỉ ổi của y. Nếu để y biết được thực lực của đối phương không bằng mình, thủ đoạn ỷ thế hiếp người cũng sẽ tàn nhẫn lang độc tới độ không tiền tuýt hậu chứ chẳng nghi.

Đến đây, trong lòng gã chợt nghĩ đến một vấn đề hoàn toàn không liên quan đến chuyện trước mắt.

Đó chính là ai mới là nữ nhi của Chúc Ngọc Nghiên và Nhạc Sơn.

Bốn mươi năm trước, Nhạc Sơn vì bị Tổng Khuyết đánh bại, thanh danh tiêu tán nên đã tuyệt tích giang hồ, thế nên hạng hậu bối như Vu Ô Quyền mới không nhận ra y là ai.

Mà nếu như Chúc Ngọc Nghiên thật sự hoài thai nữ nhi của Nhạc Sơn, vậy đó phải là chuyện xảy ra vào bốn mươi năm về trước, vậy thì Loan Loan không thể là nữ nhi của hai người này được, bởi vì niên kỷ của nàng tuyệt đối không phù hợp điều kiện đó.

Hai người bọn họ trông giống nhau có lẽ là vì cùng tu luyện Thiên Ma Đại Pháp, thế nên khí chất tương tự như nhau, khiến gã sinh ra ảo giác.

Bằng trực giác của mình, gã đoán định Loan Loan chỉ tầm hai mươi tuổi.

Vậy ai mới là nữ nhi của hai người Chúc, Nhạc?

Gã vừa nghĩ, vừa thuận miệng đáp: “Lúc lão phu thành danh, người vẫn còn là tiểu tử miệng còn hôi sữa, biết làm sao được! Bớt nói lời thừa đi, hôm nay lão phu rất thèm ăn, để giết người lấy thịt nướng tạm vậy! Xuất thủ đi!”.

Vu Ô Quyển có lẽ cả đời sống từng ấy năm cũng không hề nghĩ rằng lại có kẻ dám nói những lời như vậy với mình, nhất thời ngạc nhiên tròn mắt lên nhìn đối phương. Đương nhiên, nếu không phải y nhãn lực cao minh, nhận ra được lòng tin to lớn và khí thế cao thâm mặt trắc của Từ Tử Lăng, khiến cho y không dám khinh cử vọng động thì đã sớm thì triển sát thủ, tiến đối phương về âm tào địa phủ từ lâu rồi.

Chợt một tiếng cười the the vang lên bên ngoài cửa: “Đáng cười! Thật đáng cười! Chi bằng Vu lão nhi người đổi tên thành Kinh Cung Chi Điều đi còn hơn. Hình như túi mật nhỏ bé của người đã bị Tống Khuyết dọa cho vỡ rồi hay sao, mà bây giờ trở nên mặt dày đến mức này, bị người ta mắng chửi dọa giết mà vẫn rút đầu rút cổ như loài rùa đen thối tha vậy?”.

Người vừa lên tiếng châm chọc chính là Đinh Cửu Trùng.

Kim Hoàn Chân thoáng biến sắc nói: “Vu lão đại hôm nay bị sao vậy, chỉ một tên Đinh đại đế nhỏ bé mà cũng không thu thập được hay sao?”.

Từ Tử Lăng không đợi Vu Ô Quyển có phản ứng đã cười gằn nói: “Tiểu muội người không phải cũng chẳng có tiền bộ à?”. Kể đó liền cao giọng quát: “Chu Lão Thán! Người rút ra đây cho lão phu, để tiểu muội tử của người nhìn cho rõ!”.

Kim Hoàn Chân khẽ run lên, đưa mắt hoang mang nhìn sang phía Vu Ô Quyển, càng lúc càng cảm thấy Từ Tử Lăng thần bí khó lường.

“Ồ! Lão đầu này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Đến giờ thì cả Chu Lão Thán ta cũng rất muốn biết lão là ai đó?”.

Thanh âm từ xa lại gần, chỉ thấy Chu Lão Thán chấp tay sau lưng, ung dung sảo bước tiến vào trong đại điện của ngôi miếu hoang, đến bên cạnh Kim Hoàn Chân, đưa tay ôm lấy bờ eo thon thả mà chẳng hề úy kỵ, dường như chẳng hề coi Vu Ô Quyển vào đâu vậy. Chẳng những thế, y còn ngược mắt lên nhìn qua lỗ hổng trên mái nhà, khoan thai nói: “Nhìn kìa! Bầu trời đêm nay cũng đẹp như hai mươi năm về trước vậy!”.

Kim Hoàn Chân ngã cả vào lòng họ Chu, ồ à ồ ồ nói: “Đẹp hơn đêm hôm đó nhiều chứ”.

Lần này thì đến lượt Từ Tử Lăng như rơi vào làn sương mù mịt, không hiểu đầu đuôi thế nào.

Vu Ô Quyển chột ồm bụng cười ngất ngư: “Hảo dâm phụ! Không ngờ các người cấu kết với nhau gạt ta! Lợi hại thật! Khâm phục! Khâm phục!”.

Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, chẳng trách Kim Hoàn Chân không giết được Chu Lão Thán, thì ra tất cả đều là một màn kịch mà y thị và họ Chu diễn cho Vu Ô Quyển và Đinh Cửu Trùng xem, mục đích chính là hy vọng họ Vu và họ Ô lưỡng bại câu thương. Những kẻ này vừa hung tàn lại vừa gian xảo, quả thật người thường không thể nào mà tưởng tượng ra nổi.

Thạch Thanh Tuyền vẫn quay lưng lại với chúng nhân, không hề có động tĩnh, cơ hồ như những chuyện vừa xảy ra, chẳng có chút liên quan gì đến nàng vậy.

Đinh Cửu Trùng đầu đội mào ngọc xuất hiện ngay trước cửa lớn, mặt tro như đá nhìn chằm chằm vào Từ Tử Lăng như ác thú nhìn kẻ thù không đội trời chung, cất giọng lạnh lùng đến độ làm người ta phải rợn gai gổc: “Ngoại địch đang ở trước mắt, chúng ta có nên giải quyết địch nhân trước rồi mới tính toán đến ân oán trong nhà hay không?”.

“Chậm đã!”.

Một câu nói của Thạch Thanh Tuyền lập tức làm toàn bộ những người có mặt trong miếu dồn sự chú ý qua phía nàng.

Mỹ nhân thân bí này cuối cùng cũng chầm chậm quay người, đối mặt với chúng nhân.

- o O o -